30358/C

O R A T I O
A N N I V E R S A R I A
I N T H E A T R O
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIUM
E X
HARVEII INSTITUTO
H A B I T A.

DIE XVIII OCTOBRIS, 1774.

A RICHARDO JEBB, *M. D.*

Med. Reg. Extraord. Coll. Med. Lond. Soc. Reg. et Antiq. Socio.

L O N D I N I:

Apud G U L. G R I F F I N.

MDCCLXXV.

ERRATA.

Page 7, Line 9, for *tantumu*, read *tantùm*. Page 18, Line 16, for *alienun*, read *alienum*.

WELLCOME HISTORICAL MEDICAL LIBRARY

ORATIO ANNIVERSARIA HARVEIANA.

GLORIAM, virtutis præmium, Gloriam, vitæ pretium caducæ, ſibi pollicetur quiſque cordatior, Harveiuſque ipſe hodiernæ celebrationi futuram ſuam adjunxit, et cum Anteceſſorum tempora laureis, quas meruêre, ornanda curaret, proſpexit in longitudinem, et conſuluit ſuis. Neque factum vertat vitio Invidia, ne morte quidem extincta, Jure enim legitimo, venerandus ille Senex, qui, vitæ patefacto fonte, ipſáque Naturâ ſtudio devictâ, ſangui-

 nîs,

nîs, nunc per arterias ſalientis, nunc ſe in venularum anguſtias, vel glandularum anfractus condentis, iterumque e latebris emiſſi per venas ad cor, leni, orbico, novoque motu redeuntis curſum indicaverat; Qui ſagacitate uſus vigili, patientiá, memoratu incredibili, generationem animalium, ovi vim, et prægnationis ſub incubatione progreſſionem, tam dilucidé quam ſubtiliter explicuerat; Qui Arte inſtrumentis, Bibliothecâ libris, e ſuâ munificentiâ auctis, Muſæum et Cœnaculum extruenda, Convivium annuum apparandum juſſerat; Denique, qui ætate provectior, nec idcirco ad rem attentior, quò magis Collegarum inſerviret commodis, morte præciſâ, vivens videnſque ex agro paterno ſe exuerat; Bené, inquam, ſubductâ ratione, talis Harveius, qualem attigi, conſcius ſuorum in ſuam rempublicam meritorum, potenſque famæ, hodierna quoque munia ſervanda inſtituit, cæteriſque adjecit Orationem quotannis noſtram, in quâ, tanquam in ſpeculo, clariſſimorum Artis principum vitam filii inſpicere poſſent, et patrum exemplo commoniti, gloriæque capti ſplendore, eadem conſilii veſtigia

veſtigia premerent, et tantorum nominum laudes æmularentur.

Nec injuriâ; Naſcimur enim laudi, et cum cætera animalia, Naturæ legis, ſuorumque obſervantia munerum, prona, rationis egentia, nullum vivendi finem, neque bonum, niſi ex abdomine petere videntur, Humanus animus, decerptus e mente divinâ, et cæleſtem, etiam ſub corporis ſervitio ſapiens originem, ſuum ſolummodo gaudium gaudet, quando bené actæ vitæ recordatione ſibi gratulatus, præſentibus fruitur, jaculatur futura, et vagatus ultrá perituri hujus corporis terminos, ſpe concipit ſolidæ illius gloriæ ſegetem, quam ex poſteritatis incorruptâ voce ſibiredituram auguratur.

Et ſané vobiſcum attentiùs reputantes quibus cælum virtus recluſerit, vix invenietis, (abſit autem verbo vanitas vel arrogantia,) quorum laudibus ſuffragari juſtiori debetis cauſâ, quam Medicinalis Artis cultorum; Superbiant enim, in imperiis et magiſtratibus

verſati,

verſati, quod homines agreſtes feroſque in ſocietatem convocatos, ad rationis formam quodammodo effinxerint; Initiati ſacris, quod leges ſpe et metu, mores diſciplinâ adjuverint; Vel militari re inſignes, ob ſanguinem patriæ largitum, pacemque quæſitam bello; Suam tamen, neque minimam honoris partem Medicina quoque vendicabit, et innixa eâ quam præſtat, benevolentiá, rerumque ſcientiâ ſtabili, ſe miſeris opem, ægris ſalutem, et vel morientium animis gratam nec inanem conſolationem afferre gloriabitur.

E suapte autem nobilis naturâ, clarior, ut opinor, multum evaderet medicina, ſi major adhiberetur cura in eorum delectu, qui noſtræ dicantur arti exercendæ, in eo tam corporis quam animi cultu, eoque venuſtatis ſtudio, quæ ſæpiús ad gratiam conciliandam plus valuiſſe fertur, quam doctrina, ſcientia, vel ipſius artis comprobata prudentia.

Licetne ulteriús progredi, et hujus loci atque temporis freto indulgentiâ, extrema illius ingenii lineamenta,

neamenta, rudi operâ ducere, illius diſciplinæ formam leviter tangere, quæ mihi, tum ad Medicos formandos, tum ad favorem publicum emerendum aptiſſima videretur?

Vellem in primis honeſto natum loco; Fortes enim creantur fortibus; In caſtà domo habetur pueri reverentia; Vitæque exemplaria probatæ, ante oculos frequenter verſata, contagione quâdam dulci et felice imitatorem facilem ducere poſſint, qui forſitan magiſtri monita accepiſſet negligenter, vel ab ejuſdem mandatis, utpote durioris legis, omnino abhorruiſſet: Viribus debet eſſe ad laborem ferendum firmis, docilitate ingenii, ut quæ tradantur facile arripiat, memoriâ egregiâ, peracri judicio, erectâ mente, eâque aſſiduitate, et incommodi patientiâ, quæ omne impedimentum poſſit ſuperare. Infantiam ſub dió agat ad corpus roborandum; Pueritiam in publicæ ſcholæ concertatione ad exacuendum ingenium; Et cum manum ferulâ ſubduxerit, fueritque doctus utriuſque ſermonis quantum ætati convenit, Arithmetices etiam,

Geographiæ, Chronologiæ, et Rhetorices inſtructus rudimentis, tempus erit ut in Academiâ, beatâ illâ Muſarum ſede, animum diligentiús convertat ad Hiſtoricos, Oratores, Poetas, Græcos et Romanos legendos, ad veterum inſtituta pernoſcenda, eamque orationis ſtructuram ordinandam, et eloquii nitorem aſſequendum, ut de re, quæcunque ſit propoſita, vel ſermone alieno, vel proprio, et copioſé, et ornaté, vel ſcribere vel dicere poſſit. Deinceps reconditarum diſciplinarum ſtudio accinctus, e Logicà, Matheſi, et ſcientiis (uti dicuntur) ab illis pendentibus, ratiocinandi facultatem comparet; A Metaphyſicâ, mentis ſuæ vigorem experiri, et ſepta diſcat agnoſcere; Ab Ethicâ, neque violare homines, neque offendere; Et â Juris Civilis cognitione, quid ſit privatum, quid alienum, quæ propria civitatis atque imperii, quæ denique Jura totius humani generis eſſe videantur. Ut animus autem ad cogitandum melior redeat, danda eſt per intervalla laborum remiſſio, utilior efficienda, ſi in omni corporis exercitatione valetudinis ratio habeatur, animique inter oblectamenta, ea præcipué

ſeligantur,

ſeligantur, quæ a ſeveriobus ſtudiis reficere dulcedine quâdam præſenti poſſint, et fructus quoque ferre, in vitâ magis occupatâ poſthàc non futuros inutiles; Hujuſmodi ſunt, Naturalis, ut vocatur, Hiſtoria, Agrorum, vel Hortorum levior cultura, Muſica, Poeſis, Pictura, Marmorum veterum et Numiſmatum ſtudia, cum multis aliis: Neque vel Ludi Campeſtres ſunt prorſús contemnendi, arteſve aliæ complures, quamvis minoris notæ, in quibus non tantumu qæritur utilitas neceſſaria, quantum umbræ et otii oblectatio, et quæ juventutem lætificare ſolent, virilem ætatem non dedecorant, et ſenectuti frequentiſſimé ſunt ſolatio et voluptati. Studiorum, ab operâ Academicâ, ad noſtram medicinalem, facilis erit tralatio, in quâ, Botanica, Chemia, Anatomia, medicamentorum Peritia, morborum Diagnoſis, et Clinice, unum et alterum annum commodè diviſos, totos occupabunt; Neque ſibi parcere licebit, donec a veterum libris, et præſentium inventis, ab eorum ſermonibus et colloquiis qui Doctrinâ primarii, vel uſu forenſi maximé verſati habentur, quodcunque poterit

ſibi

ſibi eſſe auxilio vel ornamento, hauſerit, corraſerit, et in ordinem redegerit, e quo, quaſi e theſauro, ex re, ad quamcunque cauſam poſſit depromere. Sin autem omnibus numeris abſolutus velit fieri, ne his quidem contentus, paulúm illud, quod domi non habet unde diſcat, quæret foris, hoc ſibi emolumenti pro comperto facturus, ut alias gentes meminerit non contemnere, adamare ſuam. Abindé reverſus, literis eruditus, virtutibus ornatus, et in omnibus illis artibus quas liberum ſcire æquum eſt, ſolertiſſimus, tandem Correggionis adinſtar, Pictoris illius Parmenſis præſtantiſſimi, quæſitam meritis ſumat ſuperbiam, et ſe quoque Medicum profiteatur.

Vix reſtat, quod adjiciam, niſi, ut cum in Medicinæ campum, aciemque forenſem deſcenderit, veſtros mores, atque diſciplinam, Socii Ornatiſſimi, in uſum ſuum transferat, non ſtudio incenſus habendi, ad captandum vulgus ſpecie ſeverior, neque ad mulieres lactandas officioſé ſedulus, non opinionum novarum arte quâdam oſtentator; At apertus, mo-

deſtus

deſtus, continens, commiſſa celans, veritatis diligens, beneficii memor, injuriarum ſpretor, liberalitate notus neque temporariâ, neque callidâ, hominibus non fortunæ amicus, officii non commodi rationem habens, poſtremò, qui unum directum iter ad laudem inſtruendum æſtimaverit, Aſtutiæ, Malitiæ, Technis animoſus hoſtis.

Neque cenſeat Auditorum quilibet me imaginem mentis evanidam, velut ægri ſomnia, adumbrâſſe, potiús quam delineâſſe expreſſa ſigna veritatis, nec laborem licet improbum detrectet; Audentibus nil arduum; Non deeſt Naturæ vis ſed Induſtria; Et qui ſumma petiit nunquam redibit extremus; Porró autem monſtranda ſunt ad imitationem exempla omnis ævi atque gentis, qualia volentes allicere poſſint, dubitantibus afferre fiduciam, et vel ſegnibus addere calcaria. Nonne ſuos jactat Medicinæ patres ſucceſſivos, Ægyptus, Græcia, Roma et Arabia? Nonne etiam inter ſequioris ſæculi tenebras, eluxêre aliquot ſparſa ingenii felicioris lumina? Quid memorem

peracutum illum, qui renaſcentibus, ſub Franciſco primo Gallorum rege, literis, caput altiús extulit, nec minús claruit arte, doctrinâ, et linguarum peritiâ, quam facetiis; Illum, inquam, aviarum veterum, commentorum, et formidinum, quas finxerat ſuperſtitio, ſub mutuatâ larvâ deriſorem ſubtiliſſimum Rabelæſium? Cui inaudita fama Veneti illius admirabilis Patris Pauli dicti? Qui, ſi non ipſe Medicus, tamen adeo Medicinæ conſanguineus, ut ſub ejus nomine, ab Harveio, inventum illud de circuitu ſanguinis nobile, Livor, quamvis fruſtrá, ſurripere conatus ſit, et qui annos tantúm ſex et viginta natus, omnibus ſui temporis artibus fuiſſe dicitur inſtructus; Idemque qui poſteá, jurum civium ſuorum contrá Pontificis Romani tyrannidem vindex imperterritus, et ſicario exindé petitus, exemplo fortitudinis, et patientiæ perilluſtri docuit, quid poſſit pectus, imbutum literis, incoctum honeſto, pro charis amicis et patriâ non timidum perire.

An

An audio vero? An audire videor Linacri noſtri vocem, increpantis, meque acriter, et penè meritò objurgantis, qui ab ultimâ antiquitate et alienis, exemplaria imitanda conquirere auſus ſum, cui domi, et ab his ſuis ædibus, tanta virorum ampliſſimorum cohors, omnium laudum, quas deſiderarem, abundantiam poſſit ſuppeditare? Inſtauratoris noſtri Linacri, qualem præterita raró conſpexerunt ſæcula, et rariús conſpicient futura: Cui fortunatiſſimo contigit, Ignorantiæ clauſtra refringere, Literas intermortuas renovare, propriam Famam, doctrinâ, ingenio, moribus, peregrinatum extendere, et quicquid utriuſque ſermonis, artis, vel ſcientiæ, Italia poſt Byzantinam ruinam a Græciâ rapuerat, in patriæ ſinum deportare: Qui etiam Medicinæ, ſub his tectis, Literarum, in utrâque Academiâ, fautor, præceptor Eraſmi, familiaris Laurentii de Medicis, tutor Arturi principis, rector valetudinis Regiæ, virtutum et ſcientiarum fere omnium miro concentu ornatiſſimus, honores, quos in univerſos ſolet ſpargere Fortuna benignior, ſibi ſingulo accumulaſſe videtur. Neque

felicitas

felicitas illa, quam vivus aſſiduam habuerat comitem, vel poſt funera deſeruit, nobilem enim velut Arabum avem, alterum et eundem, ſucceſſorem dedit Caiium, qui pari ingenio, diſciplinâ, dignitate, erga ſuos benevolentiâ cum Anteceſſore conſentiens, operi ab illo inchoato, at nondum perfecto, extremam manum impoſuit; Ædificio noſtro ornamenta conſtituit, Collegium ſtatutis firmavit, atque inſignibus decoravit, ejuſdem egit jura, cauſam ſuſtinuit, et Annales elegantiſſimos compoſuit, etiamque inſuper in Cantabrigiâ ſuum literarum ſtudium et amorem, ampliſſimis monimentis conſecravit: Cujus, quæ fuerat auctoritas, teſtetur Ephemera ſua, inter ſacra, edicto promulgata; Quanta doctrina, Græcæ, quas in Italiâ habuit, Prælectiones; Et qualis Induſtria, in Anatomiâ viginti annorum labor, propriiſque de libris in gratiam Hatcheri confectus, ille liber, quem inter alia ejus opuſcula, olim in lucem protulit pater meus, Vir ipſe, ut pace veſtrâ dicam, omnium ſtudioſus doctrinarum, vitæ integerrimus, et, ſi non fuiſſet opinionibus quibuſdam nimiúm antiquis et pené obſo-

letis,

letis, paululúm magis deditus, quam adcó gravem decuit virum, ſatis dignus qui in hanc, aliamve quamlibet doctam et probam ſodalitatem cooptaretur.

Caiium excepit longus virorum lectiſſimorum ordo, quorum ſinguli, literarum ſtudio verſati, fontem e quo defluxerant, fecêre manifeſtum; Plures, ob munificentiam, vel acumen, vel induſtriam ſingularem, honeſtiſſimas laudes conſecuti ſunt. Inter hos Cadwaldus cum nobiliſſimo Lumleio Chirurgicam Cathedram poſuêre; Gulſtonus mortuorum cadavera publicé incidenda et Prælectiones Pathologicas inſtituendas curavit; Lowerus a Cordis, Whartonus a Glandularum, Gliſſonus ab Hepatis, et Williſius a Cerebri inquiſitione, et inveſtigatione, ſagacitatis, et aſſiduitatis palmam præripuêre. Inferioris quoque temporis, at ejuſdem proſapiæ Sydenhamum et Hodgeſium religio eſſet prætermittere, quorum Ille, ob acumen, verecundiam, mentem ſimpliciſſimam, veramque fidem, apud exteros, ſuoſque meritó alter audet Hippocrates; Hic Peſtis Hiſtoriâ ſatis vulgatus, ab

E animi

animi robore, Patriæque caritate plus meruit: Graviſſimis enim temporibus, et propé ruinâ afflictæ civitatis, cum in univerſos feré penetraret contagium, omneſque de ſe deſperare cœperint, Hic fidei quam ſalutis cupidior, et ſecurus ubi ipſe tutó viveret, ſi aliis poſſet eſſe præſidio, ad miſeros ſuccurrendos totum ſe contulit, neque aliud e tali labore præter gloriam, rarum dictu! vel quæſivit, vel adeptus eſt; Hunc enim, Cives ſui, ſuo periculo vix ſuperſtites, et tanti, et tam recentis beneficii jam immemores, ſenem, pauperem, in publica conjectum vincula, Proh nefas! ut ſqualore, ſolitudine, et egeſtate interiret, reliquêre, cui æquior Vetuſtas, ob animam Patriæ oblatam, in Deorum numerum aſcito, ſtatuas poſuiſſet!

Vivet extento et Hameius ævo,
Notus in fratres animo paterno;

Qui has Ædes ære alieno gravatas, atque auctionibus factis, ſub haſtâ venditionis poſitas, erexit, redemit, brevique poſteá, urbis communi incendio conflagratas de integro ædificavit, et moriens inſuper ampliſſimis prædiis ſtabilivit.

Dies me vireſque deficerent, Socii ornatiſſimi, ſi vellem innumeros illos, quos attulêre tempora his conſequentia, propriis nominibus, ſuiſque laureis donare, ſi Radclivii ſagacitatem, Halæi antiquos mores, Broxholmianæ amicitiæ dulcedinem, Plumptrei urbanitatem, ſi Frierdii, ſi Pelletii doctrinam laudibus debitis illuſtrare conarer: Duos autem, et vobis, et mihi deſideratiſſimos, nequeo quin in tranſcurſu commemorem, nempe, Wollaſtonum et Hadleium, quos, breves ſuorum delicias, literis à pueritiâ deditos, moribus lepidiſſimis conſimiles, ſtudiorum, amicitiæ communione par conjunctiſſimum, anno eodem, ejuſdem febris inimica vis oppreſſit,

Et duræ rapuit inclementia mortis.

Sed quo me detulit Orationis curſus incitatior, Meadum ſilentio præteriiſſe videor? Oh virum omnium ſæculorum laude celebrandum! Patriæ decus, et quantúm mortali conceditur dextræ, humani generis tutamen! Veniam dabitis, Socii Chariſſimi, neque multúm gravabimini, ſi paterno, ſi proprio jure, in illius præ-

conia

conia paululúm commorarer, cujus nomen ab incunabulis balbutire didici, puer circa genua luſi, quem in Ephebis admirari incœpi, jamque graviori ætate, acrior rerum, hominumque factus judex, non tantúm dilexi, ſed amavi plurimúm. Erat ei (et meminiſtis) in vultu dignitas, in ore ſuavitas, in verbis fides, in omni re agendâ tantúm venuſtatis, tantúm benignitatis, ut nihil ſuprà. Inter medicos primarium, inter doctos eruditum, inter amicos jucundum, parem fere principibus, communem infimis, omnis vitæ decuit color; Æquales obſequio, juniores comitate et ſermonis affabilitate, adeo ſibi devinxerat, plures operâ medicinali, omnes liberalitate in tantúm ſuos reddiderat, ut judicare ſit difficile, cui ætati, cui ordini fuerit carior; Lauté vivebat, et cum præpotentibus ſocietatem conflabat, non minús ingenio, quam elegantiâ vitæ, et erudito illo luxu, quem ſibi (quantum non indiligens debuit paterſamilias) indulgebat, abundé providus, ut in omni accubatione epulari, tám animo convivarum, quám ventri conſuleretur, et quos accedentes, ab inſolentià proſperæ fortunæ ſejunctus

benigné

benigné acceperat, abſcedentes ſaturos, lætos, et ſemper doctiores dimiſerit. Quid referam ejus antiquitatis amorem, cum regibus commercium, literatorum patrocinium, tabularum pictarum, ſignorum, marmorum veterum, numiſmatum, et ſupellectilis literariæ copiam? Vel quid opus eſt teſtimonia afferre de judicio ejus circa inſtantia acutiſſimo, de callidiſſimâ quam faciebat in Prognoſi conjecturâ, vel de illâ humanitate, quâ univerſos, quos gravior fortuna concuſſerat, vel tempora excluſerant, nullo diſcrimine, comprehendere ſolebat? Hoc tamen experto liceat affirmare, quod bonorum, amici in modum, defenſor, nullâ in re, magis ex animo, vel pecuniâ vel auctoritate utebatur, quám in artibus ingenuis excolendis, in periculis proborum deprecandis, aut egentium inopiis ſublevandis: Etiamque cum eſſet ſummâ ſenectute, atque affectâ ætate, et cum præcordiis conceptam mortem feré contineret, frequens ejuſdem benignitatis emicuit ſplendor, adcó ut ſub virium infirmitate, et vaneſcente ſpiritu, animam tamen cœlo cognatam poſſitis agnoſcere,

Et veteris veſtigia flammæ.

Chare

Chare Senex! Si quid immortalia pectora tangit rerum noſtrarum quotidianarum cura, hæc Mœnia cuſtodi, tuoque huic ſave Collegio! Sit perpetuum; Intaminatis fulgeat honoribus; Hoſque inter parietes, imiſque in Cordum Sodalitatis hujuſce penetralibus, locum domicilio æternum ſibi deligant, quanquam ab Aulis, Caſtris, Curiis, totoque terrarum orbe fugatæ, intemerata Fides, nuda Veritas, liberalis Doctrina, et magiſtra morum, materque omnium artium, Philoſophia. Meque, filiorum quamvis minimum, etiam me, O Pater, reſpicere ne dedignere; Animi tui elati amplitudinem, doctrinam illam reconditam, quarum monimenta ſempiterna in ſermone hominum reliquiſti, non expoſco: Parvum parva decent, et humilis ipſe, puſillique ingenii non peto cœlum ſtultitiâ: At indolis illius, quâ nihil humani alienum putabas, at benevolentiæ tuæ, quâ in commune bonus Regum æquabas opes animo, portiunculam ſaltem concedas; Ut amicitiam * Collegæ ſpectatiſſimi, cui me, hoc faſtigium debuiſſe, aperté, graté, et

* Dr. Warren

et lubenter ſateor, ut favorem Principum excelſiſſimorum, quibus quám humillimé ſervio, aliquantulúm meruiſſe, neque errore hominum prorſús ad honores irrepſiſſe videar; Denique, ut huic Collegio, generatim, privatimque, ſi non pro meritis, votiſve, tamen pro viribus enixé reſpondeam, acceptique beneficii memoriam, quam mente teneo, repoſtam ſervem, nunquam niſi animam efflans, amiſſurus.

F I N I S.